

Onfeilbare Instituten?

Udo Schaefer

deel I

Dit artikel is een enigszins ingekorte versie van het oorspronkelijke "Infallible Institutions?". Het origineel is te vinden op: www.bahai.nl/vizier/onfeilbareinstituten

Een openbaringsreligie is onlosmakelijk verbonden met een aanspraak op waarheid. Als dat wat verkondigd wordt werkelijk het Woord van God is, kan het niets anders dan de waarheid zijn. Alle profeten hebben dan ook beweerd het "*rechte Pad der Waarheid*"¹ te zijn. De Koran is "*een richtsnoer voor de godvrezenden*"², waardoor "*het juiste pad [...] van dwaling [is] onderscheiden*"³. Bahá'is beschouwen Bahá'u'lláh als het "*Levende Boek, Die de waarheid verkondigt*"⁴, Zijn Boodschap "*een Waarheid die niet door dwaling verdreven zal worden*"⁵ *). Zijn Boek, "*dat waarheid van dwaling onderscheidt*"⁶ *), is de goddelijke standaard voor alle moraal, de "*kern van gerechtigheid*"⁷, de "*nimmer falende Waag*"⁸.

Wanneer we op geloof aannemen dat de Boodschapper de "*middelaar tussen God en mensen*"⁹ is en met de waarheid is gekomen, moet Hij beschouwd worden als een onfeilbare bron van kennis. Dat is een logische conclusie. Christelijke theologie, verwijzend naar het Evangelie van Johannes¹⁰, stelt dat Jezus Christus niet alleen onfeilbaar was maar ook alwetend.¹¹ Binnen de islamitische theologie kent men de leerstelling van *'isma*, volgens welke de profeten vrij zijn van dwaling en zonde.¹² Terwijl het begrip "onfeilbaarheid" als zodanig in eerdere heilige Geschriften niet voorkomt, niet in de Bijbel, noch in de Koran, heeft Bahá'u'lláh dit begrip uitvoerig behandeld en, zoals ik verderop zal laten zien, bevestigd dat onfeilbaarheid een onvervreembare eigenschap is van de Manifestatie van God.

De aanspraak op onfeilbaarheid is echter ook gemaakt voor twee instituten binnen de bahá'í-gemeenschap: het Behoederschap en het Universele Huis van Gerechtigheid. Volgens de Geschriften zijn beide uitdrukkelijk "*vrijgemaakt van elke dwaling*,"¹³ "*Al hetgeen zij besluiten is van God*."¹⁴ "*God zal hen waarlijk bezielen met al wat Hij wil*."¹⁵ Onfeilbaarheid is een

essentieel kenmerk van de Manifestatie die binnen de schepping op een hoger niveau staat dan menselijke wezens, en beschikt over aangeboren kennis; de personen die in deze twee instituten dienen zijn echter menselijke wezens. Het *charisma*¹⁶ [Kramers: genadegave HB] van onfeilbaarheid is *verleend* aan het instituut (niet aan de afzonderlijke leden). Voor een seculiere denkwijze is het begrip *verleende* onfeilbaarheid onhoudbaar en onaanvaardbaar geworden. In dit tijdperk van "fallibilisme"¹⁷ [stelling van de filosoof Karl Popper dat elke theorie in principe onjuist kan blijken te zijn, hoe vaak deze ook een kritische test met succes heeft doorstaan HB] is "onfeilbaarheid [...] een achterhaalde claim."¹⁸ Bovendien is het begrip historisch beladen: het roept allerlei negatieve associaties op, veroorzaakt felle protesten en wordt beschouwd als een uiting van menselijke verwaandheid en overmoed, een teken van verouderd denken.

In de Westerse denkwereld is het begrip onfeilbaarheid nauw verbonden met de Katholieke Kerk en haar omstreden dogma van de pauselijke onfeilbaarheid, dat in 1870 op het eerste Vaticaanse Concilie, tijdens het pausschap van Pius IX, werd afgekondigd.¹⁹ Vandaag de dag wordt het dogma van onfeilbaarheid in twijfel getrokken: een aanzienlijk aantal christelijke theologen acht zelfs Christus niet onfeilbaar. Hans Küng heeft deze onder katholieken wijd verspreide overtuiging als volgt verwoord: "Nemo infallibilis nisi Deus ipse" ("Niemand is onfeilbaar behalve God").

Is het begrip onfeilbaarheid vrijwel onmogelijk over te brengen in het sceptische klimaat van de Westerse samenleving, bij het begrip *verleende* onfeilbaarheid is dat nog moeilijker. Dit begrip kan dan ook niet met rationele argumenten bewezen worden. Niettemin moet het mogelijk zijn om aan te tonen dat het concept van verleende onfeilbaarheid niet noodzakelijkerwijs irrationeel is binnen het kader van een religieuze overtuiging. Hiervoor is het echter nodig het concept kritisch te onderzoeken. De enige manier waarop we een beschuldiging van bijgeloof kunnen vermijden is door aan te tonen dat de onfeilbaarheid van de instituten niet een magisch onderdeel van het bahá'í-systeem is, maar eerder iets dat redelijk en aanvaardbaar is voor diegenen die geloven in de Openbaring van Bahá'u'lláh.

Bij dit kritische onderzoek is een bespreking van de inherente begrenzings van verleende onfeilbaarheid van cruciaal belang. Stellen dat het Universele Huis van Gerechtigheid bekleed is met onbegrensde onfeilbaarheid leidt tot conclusies die onhoudbaar en onaanvaardbaar zijn. Helaas toont de ervaring dat een kritische bespreking van dit onderwerp binnen de bahá'í-gemeenschap niet gemakkelijk is: velen zijn er te sterk van overtuigd dat Bahá'u'lláh's verzekering dat "*Al hetgeen zij besluiten is van God*"²⁰ geldt voor letterlijk ieder soort besluit, waarmee de bahá'í-gemeen-

schap de beschikking heeft over een soort orakel, dat men kan raadplegen en waarvandaan de gemeenschap *onfeilbare* leiding krijgt in alle aangelegenheden.

Aangezien Shoghi Effendi zelf de reikwijdte van zijn onfeilbaarheid als Behoeder heeft toegelicht en de inherente begrenzingen ervan heeft beschreven, zal ik mij in dit artikel met name richten op het Universele Huis van Gerechtigheid: is zijn onfeilbaarheid onbeperkt met als gevolg dat werkelijk ieder besluit erdoor wordt omvat? Als we deze vraag ontkennend beantwoorden, wat is dan precies het bereik van zijn onfeilbaarheid?

Om te beginnen moeten we het begrip "essentiële onfeilbaarheid" van de Manifestatie van God verduidelijken, maar een uitputtende bespreking van dit onderwerp valt buiten het bestek van dit artikel. Ik zal niet ingaan op het begrip alwetendheid²¹, noch zal ik de aard van de onfeilbaarheid van 'Abdu'l-Bahá behandelen.²²

"Onfeilbaarheid" (*'isma*)²³ is een complex begrip dat, volgens Bahá'u'lláh, "vele betekenissen en diverse niveaus"^{24 *} kent. In één betekenis, die van zondeloosheid, is het van toepassing op "iedere ziel die God behoedt heeft voor zonde, overtreding, opstand, goddeloosheid, ongelooft en zo meer."^{25 *} Deze "gave Gods" is "een straal van de milddadigheid van onfeilbaarheid" die "iedere heilige ziel [wordt] geschonken."²⁶ De Bahá'i-geschriften maken een onderscheid tussen *essentiële* onfeilbaarheid en door God *verleende* onfeilbaarheid.²⁷

Essentiële onfeilbaarheid (*al-'isma adh-dhátíya*)

In het verleden zijn er verschillende antwoorden gegeven op de vraag naar de aard van de Stichters van de verschillende religies. Keer op keer is de vraag gesteld of de verkondiger van de Goddelijke wil een menselijk wezen is dat door God wordt opgeroepen een bijzondere missie uit te voeren, of dat in plaats hiervan God zichzelf "geïncarneerd" heeft en in de gedaante van de "Manifestatie" of boodschapper van God een menselijke vorm heeft aangenomen. Volgens de joodse, zoroastrische en islamitische theologie waren Mozes, Zoroaster en Mohammed menselijke wezens die werden opgeroepen om als spreekbuis van God te dienen.²⁸ Christelijke theologen daarentegen definieerden de aard van Christus als *vere homo, vere Deus* ("ware mens, en ware God"). Volgens de leer van de Heilige Drieëenheid is Christus de vleesgeworden Zoon van God, gelyktijdig zowel mens als God.²⁹

Bahá'u'lláh geeft in Zijn Openbaring een meer uitgewerkte beschrijving van de aard van de goddelijke boodschappers. In Zijn Geschriften schetst Hij een systeem met drie werelden: de voor eeuwig ontoegankelijke

wereld van God (*'álamu'l-haqq*) die "verheven is boven het bevattingsvermogen van 's mensen verstand"³⁰, de wereld der schepping (*'álamu'l-khalq*), en een tussenliggende wereld, de wereld van de openbaring van het goddelijk gebod (*'álamu'l-amr*). De profeten en boodschappers van God maken deel uit van deze tussenliggende wereld.

In plaats van de termen *nabi* (profeet) en *rasúl* (boodschapper) uit de Koran vinden we in de Bahá'i-geschriften het veelvuldig voorkomende begrip *mazharu'lláh* of *az-zuhúr* (Manifestatie van God)³¹, waarmee wordt aangeduid dat deze wezens zijn verheven boven het normale menselijke bestaan en op een niveau boven dat van de mens staan. Zij hebben een tweevoudige natuur: een menselijke en een geestelijke die "uit het wezen van God Zelf is geboren."³²

Het fundamentele verschil tussen menselijke wezens en de profeten is vóórbestaan,³³ en hun aangeboren kennis van de wereld der schepping (*násút*) en de metafysische wereld. Zij zijn de "Bewaarplaatsen van eeuwige Kennis" en de "Schatkamers van goddelijke Wijsheid."³⁴ Hun kennis is niet verworven, niet verkregen door overdenking of ervaring. Het is eerder "goddelijke kennis", "innerlijke kennis."³⁵ De Manifestaties van God "[begrijpen] alle dingen"³⁶, de noden en behoeften van de menselijke wereld. Zij zijn "geheiligde Spiegels"³⁷ die het licht van God weerspiegelen, "het brandpunt waarin de tekenen, bewijzen en volmaaktheden van die heilige voorbestaande Werkelijkheid in hun volle luister verschijnen."^{38 *} Hun "innerlijke kennis"³⁹ is door Bahá'u'lláh beschreven in de vorm van een metafoor waarin de Manifestatie een "goddelijke en onfeilbare Geneesheer"⁴⁰ is, die "Zijn vinger op de pols van de mensheid [houdt]", "de ziekte vaststelt] en (...) in Zijn onfeilbare wijsheid het geneesmiddel voor[schrijft]."⁴¹

De goddelijke boodschappers zijn dus "Manifestaties" van God en niet Zijn incarnaties.⁴² In verhouding tot God verdwijnt de Manifestatie in het niets, maar in verhouding tot de wereld van het bestaan beschikt Hij over alle eigenschappen van God.⁴³ Kennis van God is alleen verkrijgbaar door kennis van de Manifestaties.⁴⁴ Ieder van Hen is "de vertegenwoordiger en de spreekbuis van God."⁴⁵

"Al wie Hen herkent, heeft God erkend. En al wie gehoor geeft aan Hun roepstem, heeft gehoor gegeven aan de Stem van God, en al wie getuigt van de waarheid van Hun openbaring, heeft getuigd van de waarheid van God Zelf. Al wie zich van Hen afwendt, heeft zich van God afgewend, en al wie niet in Hen gelooft, heeft niet aan God geloofd. Ieder van Hen is de weg tot God welke deze wereld verbindt met de rijken in den hoge, en de

Maatstaf van Zijn waarheid voor een ieder in de koninkrijken van hemel en aarde.”⁴⁶

Het *charisma* van onfeilbaarheid is een logische voorwaarde, een “*essentiële vereiste*”⁴⁷, voor deze vertegenwoordiging van God, waarmee Hij Zijn Woord, Zijn Wetten en Verordeningen behoedt voor dwaling. De soevereiniteit van God is ook een kenmerk van de Manifestatie:

*“Hij doet naar Zijn behagen. Hij kiest, en niemand mag Zijn keuze in twijfel trekken.”⁴⁸ “Zou Hij verkondigen dat water wijn of de hemel de aarde of licht vuur is, dan spreekt Hij de waarheid en bestaat daar geen twijfel over; en niemand is het recht gegeven Zijn gezag te betwijfelen of te zeggen waarom of waartoe. Al wie bezwaar maakt zal gerekend worden tot de weerbarstigen in het Boek van God, de Heer der werelden. ‘Waarlijk, Hem wordt geen rekenschap gevraagd van wat Hij doet, maar hun wordt rekenschap gevraagd.’ Hij is gekomen vanuit de onzichtbare hemel, met het vaandel van ‘Hij doet al wat Hij wil’ en vergezeld door de heerscharen van macht en autoriteit.”⁴⁹ *)*

Bahá’u’lláh bekrachtigt het begrip *‘isma* (onfeilbaarheid), afkomstig uit de Koran en verder ontwikkeld in de islam, dat stelt dat de profeten *ma’súm* zijn, dat wil zeggen vrij van zonde, onbevlekt, moreel onfeilbaar, door God immuun voor dwaling gemaakt en onfeilbaar in hun oordeel en gebod. Hij noemt deze essentiële onfeilbaarheid “de Allergrootste Onfeilbaarheid” (*al-‘ismatu’l-kubrâ*), alleen van toepassing op de Manifestatie, op “*Diegene Wiens rang onmetelijk verheven is boven voorschriften en verboden, en gezuiverd van dwaling en verzuim. Waarlijk, Hij is een Licht dat niet door duisternis wordt gevolgd en een Waarheid die niet door dwaling wordt achterhaald.*”⁵⁰ *) ... “*Hij Die de Dageraadplaats van Gods Zaak is heeft geen deelgenoot in de Allergrootste Onfeilbaarheid. Hij is het Die, in het koninkrijk der schepping, de Manifestatie is van ‘Hij doet al wat Hij wil’.*”⁵¹

Vanwege Hun essentiële onfeilbaarheid is alles wat afkomstig is van de Manifestaties “*hetzelfde (...) als de waarheid en (...) [overeenkomstig] de werkelijkheid (...) Al wat Zij zeggen, is het woord van God en al wat Zij doen, is een rechtvaardige daad.*”⁵² Bahá’u’lláh heeft dit principe tot de toetssteen van iemands geloof gemaakt, en de gevolgen ervan op uitdagende wijze verwoord:

“Gezegend is de mens die zijn geloof in God en in Zijn tekenen heeft beleden, en heeft ingezien dat ‘Hem niet naar Zijn handelen zal worden gevraagd’⁵³. Zulk een inzicht is door God gemaakt tot het sieraad van

ieder geloof en de ware grondslag ervan. Hiervan moet de aanvaarding van iedere voortreffelijke daad afhangen (...) Zou Hij beschikken dat datgene geoorloofd is wat sinds onheuglijke tijden verboden was en verbieden wat te allen tijde als geoorloofd was beschouwd, dan heeft niemand het recht Zijn gezag in twijfel te trekken. Al wie weifelt, al is het korter dan een ogenblik, moet als een overtreder worden beschouwd. Al wie deze verheven en fundamentele waarheid niet heeft erkend en deze allerhoogste staat niet heeft bereikt, zal door de stormen van twijfel worden verontrust, en zijn ziel zal door de uitspraken van de ongelovigen in verwarring worden gebracht. Hij die dit beginsel heeft erkend zal met de volmaaktste standvastigheid worden begiftigd.”⁵⁴

Deze passage is ongetwijfeld een provocatie die gezien moet worden in het licht van de “stromen van beproevingen” “vanuit Zijn Koninkrijk van heerlijkheid”⁵⁵, waarvan het goddelijke doel is “dat de oprechten (...) worden onderscheiden van de trouwelozen, en de zon van de schaduw.”⁵⁶ Elders spreekt Bahá’u’lláh van de “angst en opwinding die de openbaring van deze wet veroorzaken in ‘s mensen hart.”⁵⁷ Gelijksortige beproevingen hebben in eerdere beschikkingen plaatsgevonden.⁵⁸

Verleende onfeilbaarheid (*al-‘isma al-šifátiya*)

Er bestaat een fundamenteel verschil tussen *essentiële* onfeilbaarheid en *verleende* onfeilbaarheid. *Verleende* onfeilbaarheid heeft slechts betrekking op één van de twee soorten *‘isma*, de immuniteit voor dwaling en de onfeilbaarheid van oordeel. Onfeilbaarheid verleend aan een instituut behelst niet onbevleetheid en vrijheid van zonde.⁵⁹ In het Bahá’i-geloof is onfeilbaarheid uitsluitend verleend aan de Behoeder als geautoriseerde uitlegger van de Geschriften, en aan het Universele Huis van Gerechtigheid.⁶⁰

Verwijzend naar de Behoeder en het Universele Huis van Gerechtigheid schrijft ‘Abdu’l-Bahá in Zijn Testament:

“... de behoeder van de Zaak Gods en het Universele Huis van Gerechtigheid (...) staan beide onder de zorg en de bescherming van de ‘Abhá Schoonheid en onder de beschutting en onfeilbare leiding van de Verhevene⁶¹(...) Al hetgeen zij besluiten is van God.”⁶²

en verwijzend naar het Universele Huis van Gerechtigheid schrijft hij dat dit instituut door God tot “... de bron van al het goede (...) vrijgemaakt van elke dwaling”⁶³ is gemaakt, en dat wat het ook besluit “... waarlijk de Waarheid en het Plan van God”⁶⁴ is. Bahá’u’lláh heeft verzekerd “God zal hen voorwaar bezielen met al wat Hij wil.”⁶⁵ *)

De vraag is nu of men kan stellen dat absoluut alles wat de Behoeder ooit gezegd en geschreven heeft, vrij is van dwaling, en evenzo of alle besluiten van het Universele Huis van Gerechtigheid, zelfs die aangaande dagelijkse bestuurlijke kwesties of triviale zaken, onder de uitspraak van ‘Abdu’l-Bahá vallen dat “[al] hetgeen zij besluiten is van God.”⁶⁶ “Wat zij ook besluiten, het heeft dezelfde uitwerking als de Tekst zelf.”⁶⁷ Met andere woorden, is de onfeilbaarheid verleend aan deze instituten onbeperkt of is zij begrensd? ■

*) Ongeautoriseerde vertaling

NOTEN:

- 1 *Bloemlezing uit de Geschriften van Bahá’u’lláh* (Stichting Bahá’i Literatuur, Den Haag, 1979) LXXXI. Wat betreft het “rechte pad” (*as-sirátu’l mustaqim*) cf. *De Koran* (The Oriental and Religious Publishing Corporation, Rabwah, Pakistan, 1991) 1:6; 4:69; 5:13; 37:119, *Tablets of Bahá’u’lláh revealed after the Kitáb-i-Aqdas* (Bahá’i World Centre, Haifa, 1978) 4:8,10; 5:17; 6:11, *Bloemlezing* LXXXI; LXXXII:5; CX; CXIV:1; CXVI:3; CXXVIII:3, *De Kitáb-i-Aqdas, Het Heiligste Boek* (Stichting Bahá’i Literatuur, Den Haag, 1997) 14; 186. De termen “pad” of “weg” zijn bekend in alle religies: “Ik ben de weg en de waarheid en het leven” (Johannes 14:6 (Nederlands Bijbelgenootschap, Haarlem, 1979)). In de boeddhistische geloofsleer en de geschriften van het hindoeïsme kent men het begrip “magga” (*Iti-Vuttaka. Sayings of Buddha* (AMS Press Inc., New York, 1965) Sutta 62). In de Chinese religie is één van de betekenissen van *Tao*, naast andere zoals wet, lering, fundamenteel principe, “de weg” (cf. Phyllis Chew, *The Chinese Religion and the Bahá’i Faith* (George Ronald, Oxford, 1993) p. 22 e.v.).
- 2 *De Koran* 3:1.
- 3 *Ibid.* 2:257.
- 4 *Kitáb-i-Aqdas* 134.
- 5 *Tablets* 8:17.
- 6 *Ibid.* 14:2. In diverse passages wordt openbaring gelijkgesteld aan waarheid, zie bijvoorbeeld *Bloemlezing* XVII:5; XXIX:3; XLVII; LXXXII:2; CXXXIII:2; CXLIII:1; CLIII:8, *Tablets* 4:31; 5:21; 6:15-16; 9:6; 17:45,106,115 e.v.
- 7 *Bloemlezing* LXXXVIII.
- 8 al-qistas al-hudá (*Kitáb-i-Aqdas* 183); al-qistas al-ḥaqq (*Kitáb-i-Aqdas* 99), letterlijk “de waag van leiding”, “de waag van waarheid”.
- 9 I Tim. 2:5.
- 10 1:8; 2:24-25; 5:20; 8:12; 9:5; 14:6; 16:30; 21:17.
- 11 *Lexikon für Theologie und Kirche* (Herder Verlag, Freiburg, special ed. 1986) vol. X, 1193, 951.
- 12 Soenni-theologen verschillen van mening aangaande de reikwijdte van deze immuniteit. Sommigen passen het alleen op Mohammed onbegrensd toe, anderen op alle profeten. Sommige soenni-autoriteiten verschillen bovendien van mening aangaande de vraag of deze gave reeds vóór of pas na het tijdstip dat de profeet zich bewust

- wordt van zijn roeping aanwezig is. Sjiïeten schrijven *'isma* toe aan alle profeten (*rusul*) en ook aan de imams (zie over dit onderwerp *Shorter Encyclopaedia of Islam* door H.A.R. Gibb en J.H. Kramers, Leiden, fotokopie, 1961, 178).
- 13 <http://www.bahai.nl/literatuur/compilaties/testamenten/1.html>
- 14 *ibid.*
- 15 <http://www.bahai.nl/shoghiEFFendi/oproep/patroon.html>
- 16 Deze Griekse term afkomstig uit het Nieuwe Testament (zie Rom. 6:23; I Cor. 7:7) wordt hier in de oorspronkelijke betekenis gebruikt: een genadegift, een godsgeschenk.
- 17 Zie Karl Popper, *The Logic of Scientific Discovery* (Harper & Row, New York, 1968) 78 e.v.
- 18 Heiner Barz, *Postmoderne Religion* (Leske & Budrich, Opladen, 1992) 136.
- 19 De kerkvaders waren al vroeg van mening dat de Kerk geleid wordt door de "Geest der waarheid" (Johannes 14:16 e.v.) die Christus Zijn discipelen had beloofd: "En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld." (Matt. 28:20). Thomas van Aquino stelde: "*Ecclesia generalis non potest errare*" ["De verzamelde kerk kan niet dwalen" HB] (S.th. Suppl. 25,1). Het criterium voor waarheid was de algemene consensus in de Kerk, zoals verwoord door Vincentius de Lérin (d. 450 CE): "*Magnopere curandum est, ut id teneamus, quod ubique, quod semper, quod ab omnibus creditum est, hoc est enim vere proprieque catholicum*" ("Wij moeten grote zorg betrachten dat we ons houden aan datgene wat altijd, overal en door iedereen geloofd is, want dat is werkelijk en waarachtig Katholiek"), *Communitorium* hoofdstuk 2,5, aangehaald in Mirbt, *Quellen zur Geschichte des Papsttums und des römischen Katholizismus* (J.C.B. Mohr, Tübingen, 1967) vol. I, nr. 432, p. 203). Dit katholieke principe van de *consensus omnium* ["voltallige overeenstemming" HB] kent een analogie binnen de Soenni-islam daar onfeilbare autoriteit gebaseerd is op *ijma'*.
- 20 Zie noot 14.
- 21 Zie hierover John Hatcher, *The Doctrine of the Most Great Infallibility*, in John Hatcher/William Hatcher, *The Law of Love Enshrined* (George Ronald, Oxford, 1996).
- 22 De "Allergrootste Onfeilbaarheid" is voorbehouden aan de Manifestaties. 'Abdu'l-Bahá was geen Manifestatie. De vraag doet zich niettemin voor of hij beschikte over aangeboren kennis of dat zijn kennis verworven was. Als zijn onfeilbaarheid verworven was, dan was dit inherent aan zijn functie als opvolger van Bahá'u'lláh (cf. *Kitáb-i-Aqdas* 121,174 en *Kitáb-i-Ahd*), die begon na Bahá'u'lláh's Hemelvaart. Dan doet zich de vraag voor of de uitspraken en geschriften van 'Abdu'l-Bahá uit de tijd vóór de aanvang van zijn functie vrij van dwaling zijn. Bovendien betekent "verworven onfeilbaarheid" immuniteit voor dwaling, immuniteit voor zonde valt hier niet onder. 'Abdu'l-Bahá bezit echter een hoge rang, hij is "de vlekkeloze Spiegel van Zijn licht, het volmaakte Toonbeeld van Zijn leringen, (...) de belichaming van ieder bahá'í-ideaal" (Shoghi Effendi, *De Beschikking van Bahá'u'lláh* (Nationale Geestelijke Raad van de Bahá'is van Nederland, Den Haag, 1981) p. 39/40). "Vlekkeloos" duidt op vrijheid van zonde. Deze vragen moeten overdacht en besproken worden.
- 23 Van *'asama, yaş'imu* (beschermen, behoeden).

- 24 Bahá'u'lláh, *Tablets* 8:17.
- 25 *ibid.*
- 26 <http://www.bahai.nl/abdu'l-baha/beantwoordevragen/xlv.html>
- 27 *Ibid.*
- 28 Niettemin hebben zij in de islam een hogere rang dan die van gewone stervelingen gekregen door hen immuun voor dwaling en zonde (*'isma*) te verklaren.
- 29 Zie voor de leer van de Heilige Drieëenheid de Catechismus van de Katholieke Kerk (Mahwah, N.J.: Paulist Press, 1994), nrs. 249-256. Deze leerstelling is een onoverkomelijk obstakel geworden voor de interreligieuze dialoog met joden en moslims.
- 30 Bahá'u'lláh, *Bloemlezing* XXVI:1,3; LXXVIII:2; XCIV:3; CLX:1, *Tablets* 8:26 (p. 113).
- 31 Cf. Nicola Towfigh, *Schöpfung und Offenbarung* (Olms Verlag, Hildesheim, 1989) 172 e.v.
- 32 *Bloemlezing* XXVII:6.
- 33 "Iemands ziel of geest ontstaat bij de conceptie van het fysieke lichaam. In tegenstelling tot ons zijn de Profeten vóórbestaand. De ziel van Christus bestond reeds in de geestelijke wereld voordat Hij geboren werd in de fysieke wereld."* (Shoghi Effendi, aangehaald in Helen Hornby, *Lights of Guidance* (Bahá'í Publishing Trust, New Delhi, 1994) p. 505 (nr. 1699). Johannes 17:5 en 8:58 verwijzen naar het vóórtbestaan van Christus (cf. 'Abdu'l-Bahá's commentaar op Johannes 17:5 in *Beantwoorde Vragen* XXVIII). Volgens de katholieke leer is Christus het voorbestaande, eeuwige Woord van God. Bahá'u'lláh zinspeelt op het vóórtbestaan van de Profeten in *Epistle to the Son of the Wolf* (Bahá'í Publishing Trust, Wilmette, 1998) deel 225, p. 155 en in de *Kitáb-i-Aqdas*, vers 177.
- 34 *Kitáb-i-Iqán* 201. <http://www.bahai.nl/indexliteratuur.html>
- 35 *Beantwoorde Vragen* XL
- 36 *Ibid.*
- 37 Bahá'u'lláh, *Kitáb-i-Iqán* 106.
- 38 *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá* (Bahá'í World Centre, Haifa, 1978) 21:12, p. 50.
- 39 Zie noot 35.
- 40 *Bloemlezing* CVI:2; XXXIV:6; CXX:3.
- 41 *Ibid.* CVI:1.
- 42 De leer der incarnatie (*hulú'l*) is door Bahá'u'lláh uitdrukkelijk verworpen (cf. *Bloemlezing* XX, *Kitáb-i-Iqán* 104).
- 43 Bahá'u'lláh getuigt: "Wanneer ik, O mijn God, de verhouding overdenk die mij aan U bindt, word ik ertoe gebracht tot al het geschapene uit te roepen "waarlijk, Ik ben God!", en wanneer ik mijn eigen wezen beschouw, zie, ik vind het grover dan klei!" (*Kitáb-i-Aqdas* p. 260).
- 44 *Kitáb-i-Iqán* 106.
- 45 *Bloemlezing* XXVIII.
- 46 *Ibid.* XXI.
- 47 *Beantwoorde Vragen* XLV:2.
- 48 *Kitáb-i-Aqdas* 7.
- 49 *Tablets* 8:17.
- 50 *Ibid.*

- 51 *Kitáb-i-Aqdas* 47. Het begrip *yaf'alu má yashá'* uit de Koran (3:41; 14:28; 22:19) komt regelmatig terug in de Geschriften (*Kitáb-i-Aqdas* 7; 20; 47; 131; 157, *Kitáb-i-Íqán* 103; 182; 184; 271, *Bloemlezing* LIX:3; CI; CII; CXXIX:12; CXXXIII:3; CXXXVI:1, *Tablets* 5:13; 6:56; 7:40; 8:12,17,19,71,74; 12:12; 14:14).
- 52 *Beantwoorde Vragen* XLV:7.
- 53 *lá yus'al 'ammá yafal*, *De Koran* 21:24, een vaak terugkomende formulering in de Geschriften (*Tablets* 8:17, *Kitáb-i-Íqán* 182, *Bloemlezing* XXXVII; CXIV:8).
- 54 *Kitáb-i-Aqdas* 161-3.
- 55 *Kitáb-i-Íqán* 56.
- 56 *Ibid.*, cf. ook *ibid.* 55, *De Koran* 2:144.
- 57 *Bloemlezing* LXXXVIII.
- 58 Bijvoorbeeld toen Jezus onderrichtte in de synagoge van Kapernaüm: “*Vele dan van zijn discipelen hoorden dit en zeiden: Deze rede is hard; wie kan haar aanhoren?*” (Evangelië van Johannes 6:60). “*Van toen af keerden vele van zijn discipelen terug en gingen niet langer met Hem mede.*” (Johannes 6:66).
- 59 “Geen Behoeder van het Geloof (...) kan ooit beweren het volmaakte toonbeeld te zijn van de leringen van Bahá'u'lláh of de vlekkeloze spiegel die Zijn licht weerkaatst. (...) hij blijft in wezen menselijk.” (*Beschikking van Bahá'u'lláh* p. 57).
- 60 Wat betreft 'Abdu'l-Bahá zie noot 22.
- 61 I.e. de Báb.
- 62 <http://www.bahai.nl/literatuur/compilaties/testamenten/1.html>
- 63 *Ibid.*
- 64 <http://www.bahai.nl/literatuur/compilaties/testamenten/2.html>
- 65 *Tablets* 6:29.
- 66 <http://www.bahai.nl/literatuur/compilaties/testamenten/1.html>
- 67 <http://www.bahai.nl/literatuur/compilaties/testamenten/2.html>

BRON: Schaefer, Udo: 'Infallible Institutions?' in *The Bahá'í Studies Review*, vol. 9, 1999/2000, pp. 17-45. Vertaald en ingekort met toestemming van de redactie en de auteur.

Het oorspronkelijke artikel is ook te vinden op de homepage van de Association for Bahá'í Studies, English Speaking Europe, ABS-ESE: <http://www.breacais.demon.co.uk/abs/index.htm> (Het lidmaatschap van de ABS-ESE kost £15,- per jaar (reductietarief £10,-). Zend volledige creditcard gegevens inclusief naam van card-houder, adres, verloopdatum en card-type aan ABS-ESE (Sales & Membership), 27 Rutland Gate, London, SW7 1PD, United Kingdom. Een nieuwe versie is onlangs gepubliceerd in Seena Fazel/John Danesh (eds.), *Reason & Revelation. New Directions in Bahá'í Thoughts*, Kalimat Press, Los Angeles, 2002.

Samenstelling en vertaling: Hans Bahlmann.

Deel II verschijnt in het volgende nummer van *Bahá'í Vizier*.